

V poklidu na PPM

Zatímco v předchozích letech jsem se vydávala na mezinárodní patchworkovou výstavu Prague patchwork meeting vždycky v sobotu, kdy tam bývá nejvíc lidí, a v loňském roce jsem tam byla po celou dobu, protože jsme s kamarádkou Markétkou vystavovaly své quilty ve společné galerii, letos tomu bylo jinak. Na PPM jsem se vydala až v neděli, stejně jako Markétka, které tam za Masarykovu nemocnici v Ústí n. L. přebírala polštářky pro onkologické pacienty.

Ale to nebyla jediná změna. V minulosti jsem předem počítala s tím, že je to akce po všech stránkách náročná a těšila se, že si nakoupím spoustu materiálu a pomůcek na šití a barvení látek. Jenže loni na podzim jsem se rozhodla vyměnit pracovní život za život svobodný, a to má své důsledky, neb – jak známo, bez práce nejsou koláče. To ovšem byl jen jeden z důvodů, proč jsem nebyla nervózní, že mi někde něco vyprodají a že jsem určitě někde přehlédla něco, co určitě nutně potřebuju, i když tedy momentálně netuším na co.

Když jsem procházela kolem hromad krásných látek a dalších zajímavých věcí, měla jsem před očima ty hromady, které mám doma a které stále ještě nemám celé přežehlené, přeskládané a uspořádané. Je jich tolik, že je mi z nich až úzko. Většinou jsou to látky krásné a kvalitní, jenže za těch deset, kdy ke mně různými cestami přicházely, jsem se od nich vzdálila, a také jdu trochu jinou cestou. Nehledě na to, že když pak potřebuju látky na konkrétní účel, jako třeba teď na dětský domeček-stan na zahradu, tak stejně ty správné látky doma chybí. O různých pomůckách a vychytávkách raději ani nemluví, protože často ani nevím, že je mám, a pokud o nějakých vím, tak si zase nejsem jistá, k čemu vlastně jsou. Samozřejmě, když se mi to podaří dešifrovat, většinou se jedná o něco tuze šikovného, co usnadňuje práci. Ale taky se bez toho dá dost dobře žít.

Letos jsme s Markétkou sice pár stánků navštívily a koupily si nějaké nezbytnosti, jako jsou jehly a nitě, spíš jsme si jen prohlížely vystavené quilty a hodně si povídaly, plánovaly svou galerii na příští rok a odpočívaly u kávička. Byl to příjemný a nečekaně poklidný den, přestože nás obě od rána bolela hlava.

Když jsem jela domů, přemýšlela jsem nad tím, proč jsem vlastně dřív hromadila tolik věcí. Když vynechám obžerství omlouvající odůvodnění, že chleba to nejí a že co si koupím teď, v důchodu jako když najdu, musím si přiznat, že z části to byla náhražka za nedostatek času,

který jsem svému šití mohla věnovat, ale z části také velké oči. Které se domnívaly vidět, co všechno budu stíhat a co všechno budu chtít dělat, až jednou budu pánem svého času.

Ty velké oči teď na mě koukají přísně a já se snažím bránit tomu, abych se cítila provinile, protože občas mívám pocit, že jsem to či ono někomu nebo sobě slíbila a že se to hromadí a já nevím, do čeho se dřív pustit, protože se mi vlastně moc nechce do ničeho. Asi nejhorší na tom je moje rozpolcenost, kdy mám potřebu všechno visící ve vzduchu udělat, abych si mohla uvolnit ruce na to, co chci dělat, ale současně to vnímám tak, že úkoluju sama sebe proto, abych ten okamžik oddálila. Je to víc než poněkud potrhle a čelit tomu prokrastinací moc nepomáhá.

Asi by to chtělo se posunout dál. Zvolit poklid, jaký se mi líbil letos na PPM, všechno od sebe pustit. Potřebuju to. Proto zatím nebude další pohádka a s psaním o tmě, které jsem už začala, nebudu spěchat. Zalíbilo se mi letos na jaře jen tak sedět na zahradě a koukat.

Je to moc příjemná činnost.

Vyšlo na Zvířetníku 9. 4. 2019

http://neviditelnypes.lidovky.cz/prague-patchwork-meeting-a-jeho-dusledky-ffw-/p_zviretnik.aspx?c=A190408_212441_p_zviretnik_kosa

{fshare}